

και προσέγγισαν το Νικ. Λαγογιάνης ως το άμαξι του.
 "Από την ημέρα εκείνη ο Λαγογιάνης έπαυε να εμφανίζεται στη δημοσία ζωή του τότε και ύστερ' από λίγον καιρό πέθανε από αποπληξία.

Σταχτολογούμε τώρα μερικά από τις «Ιστορίες 'Αναμνήσεις» του :
 Κάποτε, δηγείται, βόηξε την 'Αυαλία 'Εβαλλη από χαρά. Μόλις είδε το Λαγογιάνη, εφώναξε :
 — Βλέπεις ! Με έδωκε σαν τις μεμιαμορίες, το τσιγκέλι άνοιξε.
 — Πού ;
 — Στην Ουάσινα !

'Η Ουάσινα ήταν ένα χωριό στα σύνορα Σερβίας και Τουρκίας, όπου έπληξε μικρός άρθιμος στρατιωτών, από τα δύο μέρη. 'Ο Λαγογιάνης ήξερε καλά τι είχε συμβεί και πάλι στη Βασιλίσα :

— Στην Ουάσινα έλατομάχουαν Σερβία και Τουρκία στρατιωτικά, μεθυσμένοι. 'Η λογαριασά καπνοτάπη εφύθε. Δεν έδωβάσατε τη γδε σική άλληλογραφία :

— 'Ησαν όμως νεώτερες εήμερις ! ήτο ή Βασιλίσα και έφραζε θραυαδεντικά έπάνω στο τραπέζι ένα ροζέτιο που έγραφε ότι ο Σερβικός στρατός εισέβαλε στην Τουρκία και ότι συνεκροτήθη ή πρώτη μάχη κοντά στην Ουάσινα.

— Κι αυτός που σάς ρωτάει, πως έλαβε την είδηση αυτή ; ρώτησε ο Λαγογιάνης.

— Με το τηλεγράφο ! απήτησε ή Βασιλίσα. Σημειώτεον ότι την εποχή εκείνη ένας μόνον τηλεγράφος συνέδεε την 'Ελλάδα με το 'Εξωτερικό, τηλεγράφος ισοβόριμος από τον Πειραιά—Σύρο—Χίο και 'Ελλάσσοντο.

— Το τηλεγραφικό σύστημα είναι από καιρό κομμένο. Απάντησε ο Λαγογιάνης, και έπειθε ή 'Εταιρεία, στην όποιαν άνιχη, ζητη εταροβόλια πού για να έσοκενάση τη γραμμή, ετηλογραμική επικοινωνία επί του παρόντος δεν έπαυσε.

Με πού λοιπόν τηλεγράφο ήθε ή είδηση ;
 — Και ή Βασιλίσα—ρωτάει ο συγγραφέας των 'Ιστοριών 'Αναμνήσεων—έναντινασα εις εμάς ως κεραυνόπληκτος, έαυσηρη, εδάκουσε και άπεχωρησε δίκοι το γλυκό, το τραυιτόν, το ουράνιον όνειρον της νύκτος Τελεσίβλης, το όποιον πολλοί υπέβαλλον και άνετηραμασαν χαριζόμενοι ή άπαυτανοει δειλήθη έν άκαρτε, ενώ πρό λίγων ακόρα ημερών ο έπιζών 'Εσωτερικόν της Γαλλίας ύπουργος, ο θουξενελ, έμνησε προς τους βασιλείς αν άξάν ! (Έυρηος !)

Στο Αναμνήση έβαν ξεχωριστή εντύπωση ή κωταγορία που ήσαν οι ναυτικοί ήρωες του 'Αγώνος. Για τον αντίναυαρο Σαχτούρη δηγείται το άκόσμητο επεισόδιο :

'Ο Σαχτούρης, μετά την άπελευθέρωση της 'Ελλάδος, ήταν διεκδόντης του Ναυατάμιου και μια μερα πήγε ο Νικ. Λαγογιάνης να τον ιδη. 'Ενώ έστέβαν μαζί το διάφορα διαμαρτυρία του Ναυατάμιου, είδαν ένα γέρο να σέρνει και να σαράνη το πατιονα. 'Ο Λαγογιάνης είπε στο γέρο :

— Γιατί δεν δίνεις αέ κανέναν άλλο, πιο νεότερο, να σαρώση ;

— Κάνω το χέρις μου, απάντησε με ταχυτήτα, άνασχημόνατος το σκεθωμένο κομμάτι του ό γέρος τορκομαχός. Βλέπεις αυτόν που είναι στο πλευρό σου ; και έδειξε το Σαχτούρη ήταν έναν καιρό μούτσος και έγώ λωστήριος. Αποών, έπειδη μια μερα δεν έσάρωνε καλά, τον έπασα από το πόδαρι, τον έστριφογούρασε και τον έλέτωσα στο πέλαγος, ενώ έτρέγαμε δέκα μίλια την ώρα !

— Άλήθεια ; ρώτησε ο Λαγογιάνης το Σαχτούρη.

— Άληθέστατα ! απάντησε κμαρώνοντας ο ήρωας του Καμηρέως. Μόλις έπρότρεσαν και με έβωσαν. 'Ηταν άποητός, καθώς βλέπεις, στην υπηρεσία του και γι' αυτό τον άγατίο.

Και προσέτειν ο Νικ. Λαγογιάνης :

«Και τρώνει σούστηρο ύπρηξαν περι τη πεπταρχίαν οι ήμετεροι ναυτικοί. 'Απεχωρήουν ποτέ του Μισούλη εις ξεκαρτεζαίνον, στασίαν άδόκλον του πλήρωμα της ναυαρχίδος, ως μη λαβόν μισθόν, έστρεψε το πηδάλιον προς την 'Υδραν. "Ότε δε ό ύπηρέτης, κατ'αίας μετά σπουδής, είδοπαίους τον Ναύαρχον, σ'ος άνελθών, ήτίσισε βλοσυρός τους έκατόν είκοσι στασίωτας και άρπαξάν τον άτακα κατεδίωξε αυτούς άγελήδον μέχρι της πρώρας" ούδ' άν γνήρη έτόλμησε κανείς ! Τοιούτο και τσοούτο το ήθικόν κράτος και το αξίωμα του άνδρος εκείνου».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Ο άνδρας ζητάει άπ' τη γυναίκα πούλ λίγα. 'Η γυναίκα ζητάει από τον άνδρα το πάν.

Σοπενάουερ

— 'Η γυναίκα δεν μπορεί να ύποφέρει πρόσωπο που είναι κατώτερο της στην όμορφιά.

Αέρμοντωφ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΛΕΞΙ...

'Η κυρία 'Ιουλία Ζαυέν είχε βεβαιωθεί καλά πως αγνώστος αυτό το νέο που την έτροχύνε με τόση έπιμονή. Είχε άπομαρσία μάλαστα να πάη στο ραντεβού που της είχε όρισει.

'Η άπόφασή της όμως αυτή την έπίκρανε πολύ. Συλλογίζοταν πως ήταν άναίσθητος να προδώση το σύζυγό της, ο όποιος δέ τίποτε ποτέ δεν της είχε φταίξει.

'Αλλά δεν ήταν καθόλου εύτροχυνή μαζί του. 'Ο άντρας της της ήλιωσε έλάγιστα και δεν την έβγαζε σχεδόν ποτέ έξω.

Και όμως δεν ήταν κακός. Στις ήμερες της άρρώστιας της, ο άνθρωπος αυτός της είχε φανεί περιποιητικός και πονετικός και έβρισκε πάντα μερικά θερικά λόγια για να την ένθαρρύνει.

'Όστόσο, ή ψυχρότης και ή άδαιμοφία του δημοσφαισαν ένα καινού στην καρδιά της, ένα συγγρόμο το κωταρομύο της αίσθημα την βάραιζε και την έκανε να ταλαινεύεται.

Αισθανόταν έναν άαρηγόρατο όλοτο για το σύζυγό της και συγγρόμος έννοιωθε την ανάγκη να τρέψη προς άναζήτησή του άγνώστου, της περιπετειάς.

Πήγν όμως πάει στο ραντεβού της, θέλησε να ιδη τον άντρα της, όποιος αυτό που πρόκειται να αυτοκτονήσιν, έπιθυμώ να άποχωρήσει για τελευταία φορά τους άγατιμώτους ταν.

Έσπερωσε λοιπόν την πόρτα και μπηκε στην τριπληζαρία, όπου ο κ. Ζαυέν ήταν άταροβόλιμένος με το διάβαση της εφημερίδας του.

Μαζός στα μάτια της κ. Ζαυέν πέρασαν ή μέσος πάλη; οίκογενειακές άναμνήσεις και ή καρδιά της χύπησε δίνατα.

— Ακούοντας το θρόνισμα του φρεσμιού της, ο κ. Ζαυέν σηκωσε το κεφάλι του.

— Θά βγεις έξω, 'Ιουλία ; τη ρώτησε.

— Ναι, απάντησε αυτή άδιάφορα.

— Πού θά πάς ;

— 'Η ερώτησή αυτή πειράζε κάπως τη νέα γυναίκα.

— Ούτ' έγώ ξέρω ! του άποκρίθηκε.

'Η κ. Ζαυέν αισθανόταν τόσα μια περιφρονησι προς το σύζυγό της. Έσπέρε ένα βλάμμα γέφυ της, άφρησε ένα μικρό στεναγμό και έκανε να βγη έξω.

— Ηθέλες να με ρωτήσεις ήποτε ; τη ρώτησε πάλι ο σύζυγός της.

— 'Όχι ! απάντησε εκείνη με μισόσβηστη φωνή.

— Φαίνεσαι άδιάθετη.

— 'Α, μπα, δεν είμαι.

— Μεταγχοζική τοιάλαχτος ;

— Ούτε.

Και χαμογέλασε.

— Τόσο το καλύτερο λοιπόν !

— Επειτα ήμιναν σπουδαίο ό ένας άπάντων ! του άλλου.

'Η κ. Ζαυέν δεν ήταν οίχηη καλά. 'Ισως μάλαστα έλαμπε περισσότερο ή μορφή της.

Το μικρό αυτό ένδιαφέρον του συζύγου της την είχε συγχινήσει και στην ψυχή της ξεαναγεννήθηκαν παλιρά αισθήματα, που δεν ήσαν ποτέσι όλοτελα.

'Ο κ. Ζαυέν την παρατηρούσε τώρα με προσοχή. Στην όχηη της έβρισκε κάτι που τον θέτιζε τα πρώτα χρόνια της αγάτης τους.

Και έβγαζε να ήσται που άσπυφαν και της είπε :

— 'Απόψε είσαι χαριτωμένη !..

— 'Α, έκανε αυτή κοκκινίζοντας. Με βρισκεις χαριτωμένη ;

— Πολύ, πάρα πολύ, αγάτη μου..

Και σιωπήσε για τη στιγμή. 'Αλλά ή κ. Ζαυέν άπαυαρονήθηκε πηχάρα γούρφα και άπόρτησε το φίλημα.

— Ύστερα άπ' όλα αυτά, ή κ. Ζαυέν δεν πήγε στο ραντεβού που της είχε όρισει ο νεαρός φίλος της, ο όποιος του κάκου την περιέμενε. Φαίνοσε το περυσίνο αυτό αισθήμα τη στην άξιοφρασία της και στη σκευή της αγάτης.

Τό άπόγευμα δεν βγήκε έξω καθόλου και το βράδυ, όταν ύστερ' από το δείπνο ήμινε μόνη με τον άντρα της, σε μια στιγμή που έκίνους έκομψε πάνω της τορφερά, του είπε με μυστηριώδη τρόπο :

— Τι μπορεί να κατορθώση, τέλος πάντων, μια μόνη λέξι !..

'Αλλά ο σύζυγός της δεν κατάλαβε τίποτε.

J. H. ROSNY

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΧΗΡΩΥ

'Αν βοθητές στην ανάγκη να παντρευτήτε για δεύτερη φορά, σάς συμβουλεύω να προτιμήσετε την άδελφή της μακαριστάς. 'Ετσι θα γλιτώσετε από το μαρτύριο νέας πεθεράς !

Σε μια στιγμή που έκίνους έκομψε πάνω της τορφερά...

